

[Formanden.]

ønsker at tage det den 6. oktober 1965 fremsatte forslag til lov om midlertidige driftslån til boligbyggeriet tilbage. Ønsker nogen at optage det? (Ophold). Da det ikke er tilfældet, er lovforslaget bortfaldet.

Axel Ivan Pedersen: Det rentelettelseslovforslag, som nu er til anden behandling, er kendt som det første håndgribelige resultat af boligforliget, vel også som et af de mest betydende forslag i forliget, fordi dets gennemførelse giver mulighed for et omfattende almennyttigt boligbyggeri på 12.000 lejligheder om året, finansieret til en fast rente på 6½ pct. Der er herved skabt en mulighed for langsigtet, stabilt finansieret byggeri, og ordningen skulle jo også gerne indeholde visse muligheder for billigelse.

At det er en betydelig gevinst for det almennyttige byggeri, skulle det være unødvendigt at understrege, men når jeg alligevel gør det, er det, fordi forståelsen af boligforligets betydning er blevet forkludret ikke alene af politiske grupper, men også af visse aviser, som ikke umiddelbart synes at have tilknytning til disse grupper.

For mig at se må det forekomme umiddelbart indlysende, at denne lovgivning placerer det sociale boligbyggeri centralt i samfundet og på den plads, hvor det hører hjemme, og hvor vi fra socialdemokratiets side gennem mange år har kæmpet for at få det placeret.

Lovens gennemførelse vil tillige betyde, at den årelange politiske kamp omkring de sociale boligselskaber er bragt til ophør og for en periode på mindst 9 år vil give de sociale selskaber mulighed for en konsolidering af deres stilling, der vil gøre alle fremtidige anslag, hvorfra de end måtte komme, nyttelese.

Jeg synes, det bør understreges, at på dette område har både venstre og det konservative folkeparti bøjet sig for de socialdemokratiske synspunkter, og når jeg dertil kan føje, at endog socialistisk folkeparti

vil stemme for lovforslaget, må det vist fastslås, at bedre kunne det næppe gøres.

Socialistisk folkeparti stiller ganske vist et par ændringsforslag, som for det enes vedkommende drejer sig om spørgsmålet om beboerindskuddets størrelse — et spørgsmål, som vi mener må overvejes i anden forbindelse, nemlig i forbindelse med boligsikringsordningen, og derfor ikke bør vedtages i forbindelse med denne lovgivning. Det andet ændringsforslag tager sigte på at udvide rammerne for rentesikring til også at gælde byggeri, som går endnu længere tilbage. Rimeligheden heraf kan vel diskuteres under hensynet til byggeriets egentlige omkostninger længere tilbage; men boligforligets aftaler forudsætter ikke, at man går længere tilbage; forslaget ville kun kunne gennemføres, såfremt der blev enighed herom, og en sådan kunne ikke opnås, hvorfor dette ændringsforslag må afvises.

Det blev ved lovforslagets første behandling fra flere sider antydet, at det private, forretningsmæssige boligbyggeri havde ønsket om at komme med i ordningen. De forhandlinger, som har været ført i den anledning, har medført de ændringsforslag, som boligministeren har stillet, og som går ud på, at der som lån ydes et tilskud til nedsættelse af lejen i denne boligsektor fra den 1. oktober 1965 til den 1. april 1967, til hvilken tid boligsikringsordningen skal træde i kraft.

Det er stort set de bestemmelser, der var nedfældet i lovforslaget om midlertidige driftslån til boligbyggeriet, som blev fremsat den 6. oktober, der nu gennemføres. Det sidstnævnte lovforslag var foranlediget af vilkårene for Albertslund og Høje Gladsaxe med flere, der som bekendt får deres forhold ordnet i henhold til selve rentesikringsordningen. I hvilken udstrækning den private boligsektor vil benytte sig af disse lånemuligheder, ved man naturligvis ikke noget om, men nu findes de, og de gælder for både privat støttet og ustøttet byggeri, for sidstnævntes vedkommende dog på vilkår af kontrol med lejen som i det